

לפרשת במדבר – תשע"ו ובלכתך בדרך יועד גולדפרב

חומש במדבר הוא בעיקרו חומש של "ובלכתך בדרך".
דרך עלולה ליצור בעיות רבות. בדרך יש סכנות, בדרך יש מכשולים.
לא מדובר רק באפשרות הסטטיסטית, כלומר-בסכנה שמא ניתקל בליסטים בדרך או בכל
מיני פורענויות. מדובר בעניין מהותי לעצם הדרך-התזוזה, התנועה, השינוי. כל עוד דבר
עומד על מקומו הוא יציב, בטוח. ברגע שנכנסת ממד התנועה-קשה לדעת כיצד היא תשפיע
ולאן היא תביא אותנו.

לכן יש מקום לתפילת הדרך. אל הדרך חייבים לצאת מתוך "בית", ממקום יציב. הגמרא
מתייחסת לתפילת הדרך כנטילת רשות- "הימלך בקונך וצא". נטילת הרשות הזו היא חיבור
לקב"ה, חיבור שאמור להוות מקום יציב, מעין בית שממנו יוצאים אל הדרך (במקרה הנידון,
יש גם בית שמלווה את עמ"י בדרך עצמה-המשכן).

לאחר הדרך מגיעה ברכה נוספת, ברכת הגומל, ברכה המיועדת בין השאר להולכי מדבריות.
לברכת הגומל ישנם שני רבדים, והדבר משתקף בניסוחה ("הגומל...שגמלני...").
הרובד הראשון הוא מעין וידוי: היינו בבית, במקום היציב והנוח, ולא הכרנו בטובה שגמל
אתנו הקב"ה במצב זה. לאחר הדרך המסוכנת והקשה שבנו הביתה, וכעת אנו מכירים
בטובה העצומה שיש בבית. יצאנו מהבית, עברנו טלטלה וחזרנו אל הבית, ברוך ד'.
הרובד השני הוא ההודיה על הדרך עצמה. ההכרה כי הדרך לא הייתה הפרעה, אלא היא
עצמה בנתה בנו דברים רבים, שמאפשרים לנו כעת לראות את המציאות בצורה חדשה.

שנצליח בעז"ה לראות גם בדרכים שבחיינו את הטוב שנבנה מהם, גם בחיינו הפרטיים וגם
בחיינו הלאומיים.

(הדברים לקוחים משיחות הרצי"ה לספר במדבר).